

רון, כשהמועדים מחזרים ללא לאות אחר קולותיהם של חברי המרכז. שלושה חברי-כנסת, מווחיקי תנועת החרות — היים לנדאו, יוחנן באדר ובן ציון קשת — הודיעו מראש כי הם פורשים מן המירוץ לכנסת ומפנים את מקומותיהם. הכיסאות שהתפנו והבחירה החשאית הישירה החריפו את המאבק, שעלה לעיתים לטוננים גבוהים. באחד המקרים טען מועד מד הצעירים, עורך-הדף רוני מילוא, כי ארבעה מחברי המרכז כלל אינם חברי תנועת החרות, וכי הם הושטלו בוועידה עליידי מועמד שקנה את קולותיהם. **חיפוק השבילנות.** ההצבעות נערכו ללא נאומים מיוחדים וללא טכסים מהיר דרים, כנראה בשל היעדרו של המנהיג הניצחי, מנחם בגין, שהיה מאושפס בבית החולים במיצות רופאיו. בסיבוב הראשון נערכה בחירת ראש התנועה, והיעדרותו של בגין לא הפריעה לבחירת-מועמד, כימעט פה-אחד. בסיבוב זה הפתיע מועמד אלמוני, בנימין שופט, שקיבל קול אחד שבחר בו כמועמד לראשות התנועה —

טעח אופטיח
השופט הבכיר לשעבר
לא הצטרף למחנה
הפרקליט בתנועת החדשה

ביום בו נודעו תוצאות הבחירות הי פנימיות בתנועה הדמוקרטית לשינוי שנועדו לקבוע את סדר מועמדי המיפ-לגה ברשימתה לכנסת, יצאו פעילי המר-כז החופשי בד"ש מעורם.

הם היו הראשונים שהצביעו על היי שגם הגדול, כשהצליחו להעביר שלושה מאנשיהם כמועמדים בעשיריה הראשו-נה של מועמדי המיפלגה לכנסת. "בעצם העברנו שלושה וחצי" טענו.

החצי הנוסף אמור היה להיות הד"ר בנימין הלוי, שופט בית-הדין העליון לשעבר, מי שכיהן בכנסת השמינית כח"כ הליכוד, לפני שפרש והקים סיעה עצ-מאית.

הנטייה לראות בהלוי — מי שכיהן כ-שופט מחוזי במישפט שזכה לכינוי "מיש-

תעשיין הג'ינס הישראלי גאורג וינטנר
השבועון הגדולני „שטרן“ כנוכל שהוציא
מיליונים מרוזן גדולני בתירוץ של

שילומים
פרטיים

טו. הוא אינו רודף פירסומת כמוהו וגם לא נדחק כדי להתחכך בצילומים עם גדולי המדינה. אבל לפחות בשני דברים יכול גאורג וינטנר להתמודד עם פלאטו: ב-רמת-החיים שהוא מנהל בישראל ובגודל הסכומים שעבור עשייתם במירמה הוא מבוקש מזה כשמונה שנים על-ידי מי-שרת גרמניה המערבית.

מזה שמונה שנים הפך וינטנר, יליד הונגריה, לאחת הדמויות המוכרות ביותר בחוגי אצולת-הכסף הישראלית. הוא הגיע לארץ כעולה-חדש מגרמניה כשברשותו רכוש עתק שנאמד אותה תקופה בתשעה

אם יחליט המולטי-מיליונר הישראלי שמואל (סמי) פלאטו (שרון) — המבו-קש עליידי מישטרת צרפת בעבירות של מירמה והונאה — לחזור בו מכוונתו לרוץ ברשימת-יחיד לכנסת ולהציג רשימה רחבה יותר, לא תהיה זו בעייה עבורו לבחור את מיספר שניים ברשימתו.

המועמד האידיאלי התגלה השבוע ב-דמותו של התעשיין הישראלי גאורג ורדי (וינטנר), 58. וינטנר כסוף-השיער, בעל הגיזרה הדקה, הלבוש תמיד בחליפות תפר-רות היטב של חייטי-עילית, אולי אינו מנהל עסקים חובקי-עולם כמו סמי פלא-

ד"שאי הלוי
לא ימני

זאת, למרות שכלל לא נכלל בין המועמדים לכנסת. בהצלחה מזורה לא פחות זכה אחד הצעירים, מיכאל קליינר, שקיבל את קר-לותיהם של שלושה אוהדים „שרופים“ אלמוניים, שהציעוהו כראש תנועת החרות. תוצאות הבחירות, בהן נבחרו 35 מוע-מדי המיפלגה* לרשימת הליכוד לכנסת היו אומנם חשובות, אבל התפלגות הקר-לות בנייהם הצביעה מה עומד להתחולל השבוע, כאשר ייערך הסיבוב השני של הבחירות שיקבע את דירוג המועמדים ב-רשימה.

הסתבר קודם כל שהמנגנון והח"כים הנוכחים של המיפלגה לא הצליחו להשתלט ולקבוע את הנבחרים. הבחירות היו מפי-תיעות מבחינת שיקול הדעת של הבוחרים, שהעדיפו חיילים אלמונים שאינם שייכים לקליקות וקבוצות לחץ.

מבחינת שיעור התמיכה התפלגו הקר-לות בצמרת לפי הדירוג הבא: עור וייצ-מן, פרופסור משה ארנוס, יצחק שמיר, דוד לוי, גאולה כהן, מוטקה ציפורי ומשה קצב, ראש מועצת קריית-מלאכי.

מועמדים עצמאיים, שלא ניהלו כמעט תעמולה, כמו הפרופסורים יוסף רום, ראוי-בן ירון, או עורך-הדף נחשון, שניהל את תעמולת הבחירות שלו בכתב, בעזרת בנו ובתו, נכללו במפתיע ברשימה.

לעומת זאת נכשלו לחלוטין ח"כ יוסף קרמרמן שלא נכלל כלל בין 35 הנב-חרים, וכמה מתמודדים אחרים שנכללו בין 35 בשיעור תמיכה נמוך במפתיע: סגן ראש עיריית ת"א יגאל גריפל, היים קורפו מירושלים, או חנניה גיבשטיין, ראש עיריית ראשון-לציון.

אם לא תחול התארגנות של הרגע הי-אחרון של המנגנון וקבוצות הלחץ, עשוי הסיבוב השני של הבחירות להפתיע. נצי-גות חרות בכנסת התשיעית עשויה להכיל יותר פנים חדשות מכל מיפלגה אחרת.

סט קטנר, בו החל שמואל תמיר את הקאריירה הציבורית שלו כפרקליט-פון-ליטי — כמי שמשתייך למחנה תמיר, היתה טבעית ומובנת. שכן גם תמיר ואנשיו וגם הלוי הגיעו לד"ש מהליכוד. ייתכן ועובדה זו היא שגרמה למצב-י עים רבים מתומכיו המרכז החופשי לת-מוך גם בהלוי ברשימת מומלציהם, אם אומנם עשו זאת. היה זה מקח טעות.*

שכן הלוי לא רק שאינו משתייך איר-גונית או רעיונית למחנה תמיר ולא כרת עימו כל ברית, אלא שעמדותיו הפוליטיות גם שונות בתכלית.

הצבעה עם המערך. מאז פרש מ-שורות הליכוד, ועוד קודם לכן, ביצע הלוי תפנית חדה ממחנה הימין. הדבר בא לידי ביטוי קיצוני כאשר בהצבעת-האמון לממשלה בפרשת בואם של מטוסי האפ-15, שהביאה בסופו של דבר להתפטרות הממשלה, הצביע הלוי, כח"כ בלתי תלוי, עם סיעת המערך. זאת בשעה שאסילו סיעות השמאל בכנסת הצביעו אי-אמון לממשלה כדי להפילה. גם כאשר נקרא אל הנשיא, במיסגרת ההתייעצויות על מי להטיל את הרכבת הממשלה החדשה, בעיקבות התפטרות ממשלת-רבינו, היה זה הלוי שיעץ לפרוי-ססור אפרים קציר שלא להיענות להצעת הליכוד ולהטיל את התפקיד על בגין. עמדתו זו של הלוי, שהתנגד לצעד הפ-גנתי שנועד לערב את הנשיא במישחק המיפלגות, זכתה לתהודה והערכה בשל היותו מישפטן בכיר.

ההנחה כי בשל מוצאו הפוליטי, עשוי הלוי להיות בין תומכיו הקואליציה עם הליכוד אחרי הבחירות, אין לה על מה להתבסס. בניגוד לכל הפרשנויות וההער-רות, מוסיף הלוי לשמור על עמדה עצ-מאית, הרחוקה מעמדות מחנה הימין הניצ-י.

באיפעלו בחל'אביב
 גאורג וינטנר (במרכז, בשיער-שיבה) במתפרה התל'אביבית שלו עם עובדיו. וינטנר הקים, מייד עם הגיעו לישראל, מיפעל-טכסטיל, שבו השקיע חלק מהמיליונים שהצ-ליח להוציא במירמה בגרמניה. לטענת שטרן, מבוקש עתה וינטנר ע"י מישטרות אירופה.

* גם העולם הזה נכשל במעות זו ב-גיליון הקודם, בעת שזיהה בטעות את הלוי עם אנשי תמיר והמרכז החופשי.

* רק לכ"כ 22 מהם טיכויים ריאליים לכהן בכנסת התשיעית.